

VII miejsce

„Mieć serce w górach”

Kaja KISIELEWSKA

Obecnie uczę się w ostródzkim liceum w klasie trzeciej na profilu humanistycznym. Olsztyński kwartalnik „VariArt” opublikował mój wiersz w jednym ze swoich wydań. W 2021 roku dołączyłam do stowarzyszenia literackiego „Między Słowami”. Tworzenie wierszy uzupełniło pustkę w moim życiu. Nadało mi osobowość i wyostrzyło wrażliwość na świat. Dzięki niemu zaczęłam spędzać więcej czasu na łonie natury. Obcowanie z nią stało się koniecznością. Marzę o tym, żeby podróżować i poznawać ją w różnych odsłonach. Zrozumiałam ile daje nam wszystkim i jak dużo ja mogę dać jej. Chciałabym studiować leśnictwo, żeby jeszcze mocniej się z nią związać. Kiedy zapoznałam się biografią Wandy Rutkiewicz wiedziałam, że ona rozumiała by to najlepiej. Podzielałam jej podziw do przyrody, bliskość z nią i podleganie jej prawom. Zafascynowała mnie jej postać, jej dozgonna miłość do gór, jej spokój i odwaga. Ciągle szukam w sobie jej siły, hardu ducha. Wzięłam udział w konkursie, żeby w symboliczny sposób pokazać, że ja też ją rozumiem.

...mieć serce w górach...

I

Zazdrozczę Ci wszystkiego
czego ja nigdy nie zobaczę
zła jestem o Twoją wolność
której w sobie nie odnajdę

zazdrosna o wielkość
mieszkającą w niesmiałości
i o ten strach gdzieś w duszy
którego nie boisz się gościć

to jak mówisz o górach
i chociaż stoję tuż obok
nie z Tobą rozmawiam
tylko ze skórną powłoką

zmieniasz ton głosu
ze stałego
na lekko wyczuwalną
muzykę

ogień który masz wtedy
w oczach
to marzenie
i nie umiem go usłyszeć

łapię twoją dłoń –
– nucisz dalej i nawet na sekundę
nie zatrzymujesz
tych kosmicznych dźwięków

staję się zazdrosna
bo ten świat który masz w sobie
zawsze jest w tym samym
bezpiecznym miejscu

nie postawię w nim nogi
ani nie poznam jego odcieni
jest twoją własnością
zamykaną przez wielkość twoich źrenic

rozmowy z Tobą kończą
się szybko
bo nie umiesz mówić słowami

za dużo masz ich w sobie
a tworzą się nowe
z jeszcze niedopasowanymi
definicjami

tym mokrym wzrokiem patrzysz
i wiem, że to góry
to po prostu góry
wtedy gubię granicę między wami
zapominam o złości czy zazdrości
przez góry
tylko przez góry

II

Morskim okiem patrzeć na świat
i mieć serce w górach
przejsć samotnie każdy szlak
(szumem mgieł liściastych fal)
chłonąć go i czytać tak
by z wyrazistości czerpać
każdy mały znak

***

wysokość od Ziemi
do nieba
mierzę Twoim
zwykłym krokiem

patrzeć na świat
z horyzontem nieba
i budzić się
w wyjątkowe noce

z kosodrzewiną sypiać
ufać jej jak tej jednej
ulubionej
osobie

polegać na tych igłach
rozrzuconych
co tworzą przytulną
ozdobę

skały wygładzać uśmiechem
i robić to ciągle
az będą
kochane

śpiewać ze strumykiem piosenki
i patrzeć w niego
jak w odbicie
gór ale nie lustrzane

kamienie układać na ścieżkach
bo lubią narzekać ze piasek
się wierci i szczypie
im skórę

iść prosto radosnie
z marszu w rytm dźwięków
traw iść prosto
a jednak pod górę

ustać pod ich cieniem
podziwiać ich wielkość
fotografować je
łagodnym spojrzeniem

o każdej porze roku
robić to stale
a jeszcze bardziej kochać
te piaszczyste zielenie

zostawiać kawałek duszy
w każdej napotkanej osobie
rozpalać w nich swoją miłość
mnozyc ją z każdym stawianym krokiem

zamieniać się w puszek z dmuchawca
i wszystkiego dotknąć zobaczyć
to twój odgórny
obowiązek

mieć cały świat w swoich
oczach schowany
odkrywać go z mrugnięciem
czułych powiek

***

doświadczyłaś słońca
zimnego powiewu
i chyba stworzyłaś ten stały dom

na zawsze z górami złączona
poczułaś odwrócone ciepło
znalazałaś schron

***

może jesteś wiatrem halnym
i porywasz czubki gór
może ciepłym wyznaczeniem
tworzysz całkiem nowy
wzór

III

Szumem zimna
wyobrazam sobie twój twarz
czy mocno marzły Ci ręce
jak silnie poruszał tobą wiatr

ile ciężkich łez wchłonęła ziemia
ile mam wylać swoich
by w Ciebie
zacząć się zamieniac

skąd brać siłę
ma walkę ze sobą i światem
jak pokonywać opór –
kiedy napięcie sprzecznych spojrzeń
– odradza iść swoim śladem

***

jak można ryzykować swoje życie
wystawiać je
takie słabe i kruche
na najwyższe granice

jakie to uczucie coś kochać
i chcieć tego
i walczyć
i sięgać

jaką trzeba mieć w sobie boskość
by ludzkim ciałem
tak łapać chwilę
i dzierzyć ten ciężar

widzieć to wszystko
te ciała i wznoszące się dusze
z czego mieć oczy zrobione
by patrzeć i wciąż nie chcieć uciec

***

ile dróg przeszłaś
tych których nie można zobaczyć
czy miałaś wątpliwości
i gdzie leży haczyk

nie można być takim
niewiarygodnie spokojnym
i hardym jednocześnie
trzeba instynkt
i odruchy mieć zwierzęce

***

delikatność i subtelność
goszczą na twojej twarzy
niemożliwa sprzeczność
tak gryzie wnętrze
ale ni krzty w Tobie

zimnych pejzazy
ranki oglądać mogłaś
jak kazdy
w swoim domu

nie do zatrzymana ambicja
zmieniła Cię w wulkan lodu
najciężej jest ustać
i cofnąć się gdy nogi
same idą do przodu

***

nie trzeba udowadniać nikomu
niczego
i lepiej jest żyć spokojnie
tak myśli większość z nas
ale u Ciebie
było odwrotnie

spokój to miejsce
to położenie które
trzeba zdobyć
nie mieści się on w głowie
monumentalnie można
na niego skoczyć

szybko go znalazłaś
poczułaś jego falę
odrzucałaś swoją przyszłość
majowym powitanie